

Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta v Praze, katedra výtvarné výchovy

Posudek diplomové práce Jany Nuslauerové, prezenční studium jednooborové

Mgr.A. Michal Sedlák

Téma: LIDSKÉ TĚLO VE VEŘEJNÉM PROSTORU

Diplomová práce Jany Nuslauerové zaujme hned na první pohled. Její velmi slušná grafická podoba pomáhá se pohodlně orientovat v obsahu práce.

Jana si velmi dobře uvědomila, na kterou oblast v rámci tématu se má zaměřit. Vzhledem k tomu, že je jí blízké divadelní umění vztahuje se k zadání skrze tuto uměleckou disciplínu. Jednotlivé kapitoly, které uvádějí do určitého segmentu problému jsou pojaty vyspěle a kultivovaně, nicméně některým schází určitý osobní vklad a Jana občas příliš spoléhá na cizí literaturu. To však studentka vynahrazuje plně na jiných místech jako například v části věnované její vlastní tvorbě, kde je znát dobré propojení osobních zkušeností a kontextů vztahujících se k zadanému tématu. Je velmi pozitivní, že posluchačka dává nahlédnout do oblasti její dřívější tvorby, protože čtenář tak lépe pochopí, že se autorka zabývá něčím dlouhodoběji, má určitou vizi a je ponořena do zkoumání hlouběji.

Diplomantka poctivě hledá zasazení okruhu tématu z pohledu filosofie, čerpá z běžného současného života i divadelní antropologie. Rozebírá prvek verbální i neverbální komunikace a dotýká se také souvislostí člověka potažmo lidského těla s kvalitou veřejných prostor. Po obsahové stránce práci nic nechybí, ale nastudované informace posluchačka nevyužívá příliš kreativně. Na díle je vidět, že posluchačka má jasný záměr řadit výtvarné kontexty zvlášť mimo plynoucí text a vizuálně propojit s celkem jako určitou ilustraci. Zřejmě měla na mysli dát práci určitý řád a originální řešení. Je pravdou, že posluchačka velmi přesně a vhodně umístila vztahy s výtvarnou kulturou ale celek působí, jako by se bála na toto pole vstoupit a výsledek pak vyznívá, jako by výtvarné umění patřilo někam zvlášť mimo běžný společenský život. Je to samozřejmě věc názoru. Jana si také posteskuje (str.41, str.42), že je velmi těžké přiblížit dospělého diváka k výtvarnému umění. Řešení vidí ve výchově od dětského věku.

Jak už bylo výše zmíněno Jana Nuslauerová nastiňuje svou dosavadní výtvarnou činnost a tím vhodně uvozuje to, co je předmětem její výtvarné části diplomové práce. Na procesu tvorby je vidět, že se její zájem o lidské tělo je skutečný, autorka je schopná sebereflexe, díky tomu se její práce zajímavě proměňuje. Soubor fotografií, které diplomantka předkládá je většinou určitou interakcí s materiálem, který se ve veřejném prostoru na konkrétním snímku právě nachází. Zajímavá je také interpretace konceptu a nezbyvá jen souhlasit. Asi nejzajímavější fotografií z tohoto pohledu je Lavička. Celá kolekce fotografií působí však poněkud nesourodě a autorka by nejspíše ještě potřebovala více času si ujasnit těsnější souvislost obsahu a formy.

Didaktická část působí velmi svěže. Jednotlivé náměty i zpracování úkolů dobře souvisí se zadaným tématem a je velmi přínosné, že Jana kombinuje různé přístupy v rámci motivace žáků. Vyzdvižení si zaslouží její ověření v praxi v ZŠ Petřiny – sever. Motivace i výstup práce s dětmi jsou velmi zdařilé a studentka je zde opět schopná sebereflexe, kdy připouští, že určitou věc neodhadla, ale zase se jí daří improvizovat aniž by výsledek negativně ovlivnil kvalitu.

Celá diplomová práce Jany Nuslauerové je kompaktní, textově velmi dobrá bez četných chyb a překlepů a některé nedostatky v teoretické části jsou zase plně vynahrazeny v didaktické části.

Navrhuji hodnocení výborně

V Praze dne 19.5. 2010

MgrA. Michal Sedlák

